

[Sigsgaard.]

det, så er tallet for Helsingør alene 100 mill. kr., der holdes uden for beskattningen. Kommuneskatten af 100 mill. kr. er 16 mill. kr. eller nok til at betale en skole eller en 15-20 børnehaver. Jeg håber, at andre kommuner og amtskommuner vil følge Helsingørs gode eksempel og tage alvorligt fat på skattesnyderiet.

Momsen snydes der også med. Finansministeren har i sommer leveret den oversigt over momssnyderiet, som jeg i foråret bad om, og jeg takker for den. Den konkluderer, at momssnyderiet kun er nogle få mill. kr. — var det 14? — men tilføjer, at tallet skal tages med alt muligt forbehold. Ja, det tror jeg. Lad os sige, at de 5 af de 9 milliarder kr., som skatteuddragelserne skønnes at omfatte, er erhvervsindtægter. Jeg tror, finansministeren vil være enig med mig i, at det er en forholdsvis forsigtig antagelse. Af disse erhvervsindtægter på 5 milliarder kr., der altså efter min antagelse ikke bliver beskattet, bliver der jo i almindelighed heller ikke betalt moms. Toldkontrollørerne skulle jo vide det, og i Dansk Toldtidende for denne måned hedder det:

„For folk med en vis praktisk indsigt i tingene er det logisk, at ikke-bogførte erhvervsindtægter ej heller er momsberigtigede“.

Momsen af 5 milliarder kr. var i 1969 hele 555 mill. kr. Der er altså noget, der tyder på, at der også her er nok at tage fat på.

Afskrivningsfiduserne koster også samfundet store beløb, og de medfører alt for mange og alt for tilfældige investeringer. VS vil selvfølgelig genfremsætte vore 11 forslag til bekæmpelse af skattesnyderi og afskrivningsfiduser. De blev jo ikke færdigbehandlet i sidste samling, og det skal blive interessant at se, om regeringen stadig væk stort set vil afvise dem, samtidig med at skattestrukturen strammes og lønningerne skal holdes nede.

Det er i det hele taget påfaldende, at regeringen interesserer sig så lidt for jordspekulation, afskrivninger og skatte- og afgiftsnyderi, samtidig med at den vil tage så hårdt fat på det almindelige forbrug. Den er åbenbart fast besluttet på at aflive dyrtidsreguleringen, men det bliver svært at få os til at tro, at de alt for små dyrtidsportioner skulle være roden til næsten alt eller bare

meget ondt. Man skal jo huske på, at prisstigningerne kommer først, og så kommer dyrtidsportionerne. Hvis regeringen kunne standse prisstigningerne, ja, så ville der jo heller ikke blive nogen dyrtidsportioner. Det er de lavtlønnede og funktionærer og tjenestemænd, der først og fremmest rammes, hvis dyrtidsreguleringen falder væk, for de får ikke del i lønglidningen, og det gør angrebet på dyrtidsportionerne særlig alvorligt. Og man skal jo huske, at er dyrtidsreguleringen først én gang afskaffet, så vil den være næsten umulig at få indført igen. Derfor bør lønmodtagerne sætte alt ind på at slå regeringens angreb på dyrtidsreguleringen tilbage. Prisstoppet skal jo få det andet til at glide lettere ned, men som jeg sagde i går — og jeg skal ikke sige noget om prisstoppet i dag — så er der desværre ikke så mange realiteter i det.

Så skal der spares på de offentlige udgifter over en bred front. Se, var det nu en gennemgribende rationalisering, der skulle foretages, så synes jeg nok, at det var værd at diskutere, men desværre ser der jo ud til at være tale om de sædvanlige lidt planløse nedskæringer. Når man går så vidt som statsministeren, der nu bebuder, at statens udgifter skal vokse langsommere end den samlede produktion, så er der for alvor grund til at tage afstand. Jo mere kompliceret samfundet bliver, jo flere problemer vores økonomiske system skaber, jo større behov bliver der for offentlig indsats. Tænk bare på forureningen, som man snakker så meget om og gør så lidt ved, eller på uddannelsessystemet, der mange steder er ved at sprænges af mangel på bevillinger. Der er behov for, at de offentlige udgifter stiger stærkere end produktionen. Når det nu skal være omvendt, så vil det ramme hårdt, og man skal huske, at det altid er de dårligst stillede, der rammes hårdt af offentlige besparelser. For de bedre stillede findes der jo private skoler, private rekreationshjem, de kan betale sig fra børnepasningen og boligmangelen, men almindelige mennesker er helt afhængige af de offentlige skoler, de offentlige plejehjem, de kommunale børneinstitutioner og det almennyttige byggeri. Det er altså først og fremmest folk med mindre indkomster, der rammes af sparepolitikken, medmindre regeringen da vælger at skære særligt ned på militærudgifterne. Men